

BİRSEN EKİM ÖZEN

UZAY İSTASYONUNDA BİR MAHALLE

ÇİZER: ESRA BURAK

EFSUN

Annesi, Efsun'u parktaki ağacın altında oturmuş, gökyüzüne bakarken görünce önce kaşlarını çattı, ardından çeşit çeşit kurdele örneklerinin camında asılı olduğu kapıyı açarak seslendi.

“Efsun! Haydi çabuk eve!”

Mahalleyi yemek kokusu sarmıştı. Yazsa kızartmalar diğer yemek kokularını bastırır, kışsa kuru fasulye, nohut kokusu, az katlı apartmanların merdiven boşluklarında dönerdi.

Asuman Hanım'ın ses tonu bir tık fazla çıktığından, parkta oturan birkaç yaşlı kadın ve işlerini erkenden bitirmiş, günün son dakikalarını değerlendiren genç anneler de herkesten uzakta yalnız oturan, elinde bir kitap olduğu hâlde son on dakikadır boş boş bulutlara bakan Efsun'a döndüler. Sonra kendi aralarında bakiştılar. Efsun, yine annesini kızdırmıştı

demek ki. Ah, neydi Asuman Hanım'ın bu hayalperest kızıdan çektiği!

Efsun, hayalinde gökyüzüne çizdiği gezegenleri, uzay istasyonlarını Jale'ye emanet edip ayağa kalktı. Jale karmakarışık saçlarına takılı çiçekleri düzeltirken “Merak etme.” dedi göz kırparak. Efsun, sevgiyle el salladı arkadaşına. Annesinin yanına gitmeliydi. Parktan çıkıp sokağı geçti. Dükkânları tam karşıdaydı. Birkaç sene önce içeri su girmesin diye yenilettikleri camekânlarında hâlâ eski tabelaları asılıydı. Kenarları altın yaldızlı o tabelada okula başlamadan önce öğrendiği ilk kelimeler yazıyordu.

“TERZİ ASUMAN”

Annesi...

Annesi; genellikle yorgun, bazen sinirli, tüm bunların ötesinde Efsun için dünyanın en güzel annesiydi. Terzihaneye yürürken gökyüzüne çizdiklerini çoktan aklından silmişti. Nasıl olsa istediği zaman kaldığı yerden devam ederdi. İnsanın aklından çıkaramadığı şeyler, elinden kaçıp gideceğini düşündükleriydi. Oysa hayalleri sadece kendisine aitti.

Efsun, dükkâna girdiğinde annesi, raflarda dizili rengârenk kumaş toplarının, yerde üst üste konulmuş içleri düğme dolu şeffaf kutuların arasında elindeki bluzayı düğme dikiyordu. Ona bakıp “Haydi!” dedi aceleyle, “Git, ellerini yıka!”

Efsun, gidip yanağından öptü onu. Bu çok hoşuna gidiyordu. Bazı annelerin okula bırakırken çocuklarını

öptüklerini görüyordu. Annesi sadece birinci sınıfın ilk aylarında onunla okula gelmişti, sonrasında yolu hep tek başına yürümüştü. Asuman Hanım'ın dükkânı kapatacak kadar zamanı yoktu ki gelsin. Şimdi kocaman bir kız olmuştu, artık annesi onunla okula gelse kendisini bebek gibi hissedirdi herhâlde. Ama annesi komşularına misafirliğe gitse, yanında Efsun'u da götürse, herkesin içinde onun saçını okşasa, Esin'in annesinin yaptığı gibi sınıfın kapısını bir anda açıp bir tepsi kekle sürpriz yapsa... İşte bunlar olurdu. Aslında annesi bu kadar çalışmayıp diğerlerinin neler yaptığını görse o da kendisine daha farklı davranırdı diye düşünürdü. Okulun ilk yılı bunun için üzülmüş, sonra aklına gelen fikirle ruh hâli değişivermişti. Efsun, o günden sonra her fırsatta annesini öpmeye başlamıştı. Annesinin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme mi oluşuyordu o zamanlarda, emin değildi. Ama çok seviyordu onu öpmeyi. İçine pembe bir şey doluyordu sanki annesinin yanağından.

Ellerini yıkadı. Aşağı inip ödevlerini yapmak için masanın başına geçti. Annesi, o sırada gelen müşteriye diktiği elbiseyi denetiyordu. Efsun, elbisenin kumaşındaki tablo benzeri desenlere baktı. Tenteleri rengârenk açılmış bir sürü kafe. Kafelerde oturanlar, kaldırımda yürüyenler, siyah yelekli, papyonlu garsonlar. Burası bir sahil kasabası olmalı diye düşündü. **Acaba babası böyle bir yerde mi yaşıyordu?**

Annesine baktı, gülümsedi. Onun babasıyla ilgili bir şeyler anlatmaktan kaçındığını, sorduğu sorulara cevap

verse de tedirgin olduğunu hissediyordu. Elinden düşmüş kalemi daha sıkı kavradı. Okuması gereken bölümün önemli bulduğu yerlerini hızlı hızlı çizmeye devam etti. Biraz önce müşterinin baktığı aynanın önünden geçerken kendisini gördü. İri dalgalı saçları, çiçekli elbisesi, annesinin kendi eski hırkasını söküp Efsun için yeniden ördüğü kırçılı hırkası... **Acaba babasına mı benziyordu?** Keşke babasının bir fotoğrafı olsaydı.

Annesi, babası hakkında ne düşünüyordu acaba, bilmiyordu ki. Onu hatırlayınca üzüldüğü için mi yoksa öfkelenildiği için mi eşi hakkında tek kelime etmiyordu? Eğer babasına benziyorsa annesi onu her gördüğünde ya üzülüyor ya da öfkeleniyor olmalıydı. Belki de annesi, ilkokul boyunca bu yüzden onu okula bırakmaya gelmemişti. Yakınlaşıp kendisini iyice inceledi. Annesine hiç benzemiyordu. Asuman Hanım'ın sıkı bir topuzla tepesine topladığı düz saçlarına baktı, **kendisinininkiler neden böyle dalgalıydı?**

Annesi, onun kendisine dikkatle baktığından habersiz ağrıyan belini düzelterip kapıyı kilitletti.

“Haydi, yemek yemeye Efsun! Bu akşam dolma yaptım.” dedi ışığı kapatırken. Efsun, *çok sevindim*, diye fısıldayıp hemen annesine sarıldı. Yanağı yumuşacıktı, rahatsız etmemek için sarılmadan öptü onu. Bu da güzeldi. Mis gibiydi annesi. Babası da bu kokuyu özlüyor olmalıydı. **Peki, neden diğer babalar gibi eve gelmiyordu o zaman?**

Efsun'un ilk dünyası bunlardan oluşuyordu; annesi, rengârenk düğmeler, kurdeleler, kumaş topları, mezuralar, makaslarla dolu bir dükkân, okulu, arkadaşları... Ama diğer dünyası farklıydı.

Yemekte biber dolmasının biberlerini sevmese de annesi üzülmeyin diye yedi. Masa toplandıktan sonra perdeyi aralayıp sokağa baktı. Parkta kimseler kalmamıştı. Parkın karşısına yapılan yeni binanın ışıkları yanıyordu. Kimse perdelerini kapamamıştı. Salonların içi görünüyordu. Kalabalıktı aileler. Onların evi gibi değildi diğer evler. Akşamları işten gelen babaları vardı o ailelerin. Yine babası geldi aklına. Boğazına bir düğüm oturdu.

Annesi, dizisini açıp görüntülere dalınca o da kendi odasına süzüldü. Artık ikinci dünyasına giriyordu. Gidip yer minderine oturdu. O yerleşir yerleşmez dolabın kapağı aralanıverdi. *Nerede kaldın*, diye fısıldadı en iyi arkadaşı Jale, kıyafetlerinin arasından çıkarken. Üstünde basma bir elbise, karmakarışık saçlarının arasında bu kez sadece papatyalar vardı. Efsun'u hüzünlü görünce hemen sarıldı.

“Aaaa, yine mi baban! Ama bu konuda konuşmuştuk.”

Efsun başını salladı. “*Merak ediyorum!*” dedi fısıltıyla. Jale bir an durdu, sonra kesin kararını vermiş bir yetişkin gibi ayağa fırladı. “Bu iş çok uzadı. Bence artık Mercimek Hanım’a haber vermeliyiz.”

Efsun, hayretle baktı arkadaşına. “Rahatsız etmeyelim onu.”

Jale kulağına eğilip fısıldadı. “Annenin dediklerini hatırla. Mercimek her derde deva. Sen hasta olduğunda da mercimekle bir şey yapıyor ya!”

“Çorba!” dedi Efsun onaylayarak.

“İşte şimdi Mercimek Hanım’ın bu derde de çare bulması gerekiyor.”

Daha sözleri yeni tamamlanmıştı ki dolabın kapağı gü-rültüyle açıldı. Tombul Mercimek Hanım elinde kepeçyle odada belirdi. Geçen sene okuduğu kitaptaki aşçı gibi giyiniyordu Mercimek Hanım. Kocaman yerlere kadar etekler, başında kenarları fırfırlı bone, kat kat önlükler...

“Beni mi çağırdınız?”

Efsun, minnetle baktı ona. Mercimek Hanım da Jale de onun gözlerinin içine bakarak konuşuyorlardı. Oysa annesi her zaman diktiklerine bakmak zorundaydı, keşke o kadar çok çalışmak zorunda olmasaydı, o zaman gözlerinin içine bakmaya zamanı olurdu. Jale acele acele olanları anlattı Mercimek Hanım’a. Mercimek Hanım, kepeçisini upuzun eteğinin kemerine sıkıştırıp Efsun’un yanına oturdu. Bugüne kadar babası hakkında hiçbir şey söylememişti. Gizli bir bilgiyi paylaşacağını belli etmek için ona iyice yanaştı.

“Baban çok önemli bir görev için uzay istasyonunda!” dedi onun gözlerinin içine bakarak. Efsun derin bir nefes aldı o zaman. Gözlerinden bir mutluluk bulutu geçti.

“Aynı bugün öğretmenimizin anlattığı gibi bir istasyonda mı? Dünyayla iletişim kurmanın çok zor olduğu istasyonlardan birinde mi?”

“Evet! O yüzden senin görevin onsuz da idare edebilmek. Sen onu göremesen bile o seni görüyor.”

Efsun gördüğü hayalden hızla kurtulup şüpheyle baktı ona.

“Nasıl?”

Mercimek Hanım perdeyi aralayıp gökyüzünü gösterdi.

“Bak, her gece saat dokuz olduğunda üstünden geçiyor. Ona el sallayabilirsin.”

Efsun kolundaki minik saate baktı. Dokuza gelmesine daha kırk dakika vardı. **Gerçek miydi duydukları acaba?** Babası uzay istasyonundaysa eğitiminin de bu konuyla ilgili olması gerekirdi herhâlde. Babasının ne okuduğunu bilmiyordu ki. Düşündü, düşündü ama bu konu hakkında elinde ipucu olmadığını anladı.

Annesi, meyve getirdiğinde Mercimek Hanım ve Jale çoktan gitmişlerdi. Cesaretini topladı.

“Anne!”

“Efendim!” dedi annesi tabağı minderin yanına bırakırken.

“Babamın mesleği neydi?”

Annesi o ana kadar yerde tuttuğu bakışlarını bir anda ona doğru kaldırdı.

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Merak ediyorum. Mesleği nedeniyle beni görmeye gelemiyor olabilir mi?”

Annesi durdu. Sanki bir şeyi söyleyip söylememek konusunda ikilemde kalmıştı.

“Babam hiç gelmeyecek mi?”

Annesi birkaç saniye bekledikten sonra Efsun’un yanına oturdu.

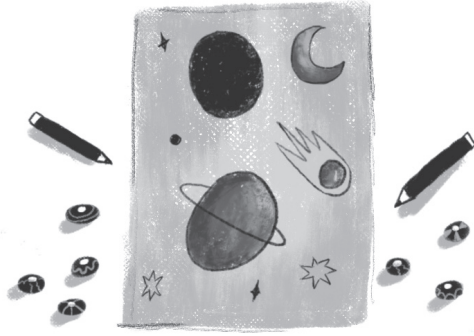
“Gelmeyecek Efsun! Ama biz kendimize yeteriz. Ona ihtiyacımız olmayacak!” dedi kızının kulağına. Sonra doğrulup boşluğa bakarak konuşmaya devam etti.

“Ayrıca baban seni görmeye gelemez. Evet, dediğin gibi mesleği nedeniyle. Babanı özlemekte haklısın Efsun. Keşke sana yetebilsem.”

Efsun, annesinin kırıldığını hissedince çok üzüldü. Doğru söylüyordu Asuman Hanım, kendisi için gece gündüz çalışıyor, kimseye muhtaç olmasınlar diye elinden geleni yapıyordu. Biraz önce çok gerçek bulduğu hayal arkadaşları, içinde bulunduğu hayata hiç uymuyorlardı. Bu yüzden uzay istasyonundan annesine bahsetmedi Efsun. Böyle şeyler derse Jale’den ve Mercimek Hanım’dan da bahsetmesi gerekecekti. Annesi de arkadaşları da böyle şeyler konuşmasından hoşlanmıyorlardı. Bu konuyu annesine ilk açtığı zamanı hatırladı. İlkokula başladığı günlerdedi. Annesine iki arkadaşından bahsetmeye çalışması insanları telaşlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Annesine sarıldı.

“Yeteriz anneciğim.” dedi fısıltıyla. O anda saatin dokuz olduğunu fark etti. Pencereye koştu. Annesi görmeden el salladı gökyüzüne. Ufacık bir ışığın hızla ilerlediğini gördü. Babası tam o ışığın içinde olmalıydı.

HAYAL KÂĞIDA DOKUNDU

Efsun, siyah pastel boyasını yerine koyup koyu maviyi aldı eline. Kâğıda sürünce emin oldu, aradığı renk buydu işte. Hızla tüm boşlukları doldurdu. Sonra çantasını açıp bir torba boncuk çıkardı. Rengârenk, pırıl pırıl parlayan boncuklar. Gözünde sonsuzluk olan lacivert kâğıda boncukları yapıştırmaya başladı. Şu sarımsı olan ay olsun dedi, şu da uzaklarda duran kırmızı Mars. Gökyüzüne bakınca gezegenleri göremiyordu ama öğretmeni fotoğraflarını tahtaya yansıtmıştı. Mars bu renkti işte.

Tüm boncukları bitirdikten sonra renksiz, parlak kocaman boncuğu aldı. Onu özenle yerleştirdi resminin ortasına. İşte babası tam da onun içindeydi. Sonra beyaz pastel boyasını alıp babasının boncuğundan etrafa ışıklar göndermeye başladı. En çok da kendisinin durduğuna inandığı kâğıdın alt kısmına doğru. Bir tane, iki tane derken kâğıt doldu. Ayağa kalkıp çalışmasına baktı. Kalbi titredi sanki. Hayali kâğıda inmişti.